

סיפורים נפלאים לילדים

פֶּרֶשֶׁת וִירָא

כָּךְ עִם נַעֲלֵי הַבַּיִת וְתַקַּח מִיָּד אֶת הָאֲבָרְכִים!
לֹא הוֹלְכִים עִכְשָׁו לִלְבָּשׁ נַעֲלִים כְּשֶׁמִּישָׁהוּ
בְּסִפְנֵת חַיִּים... (מִתּוֹךְ מַלְי דְּהַסְפִּידָא)

"כִּי יִדְעַתִּיו לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוָה אֶת בְּנָיו וְאֶת
בֵּיתוֹ אַחֲרָיו" (יח, יט)

וְאָמְרוּ חֲז"ל: שְׁלֹשָׁה סִימָנִים יֵשׁ בְּאַמָּה זֹה,
רַחֲמָנִים, בִּישָׁנִים וְגוֹמְלֵי חֲסָדִים. גּוֹמְלֵי
חֲסָדִים, דִּכְתִּיב: "כִּי יִדְעַתִּיו לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוָה
אֶת בְּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אַחֲרָיו לַעֲשׂוֹת צְדָקָה
וּמִשְׁפָּט" (יבְמוֹת עט).

הִגָּה"צ רַבִּי יַעֲקֹב יִשְׂרָאֵל לּוֹבֶצ'נְסְקִי זצ"ל
(חֲתָן הַסֵּבָא מְנוּבֵּה־רְדוֹק) נִתְמַנֶּה בְּמָקוֹם אָבִיו
לְרֵבָה שֶׁל בְּרִנּוּבִיץ.

עִם הַתְּמַנּוּתוֹ נִדְרַשׁ לְהַכְרִיעַ בְּדִינֵי נִפְשׁוֹת:
פְּרִנְסֵי הָעִיר בִּקְשׁוּ הַסִּפְּמָתוֹ לִפְטֹר אֶת
הַשֶּׁמֶשׁ הַזָּקֵן שֶׁל בֵּית הַכְּנִסֶּת הַגָּדוֹל.

קָשָׁה הָיְתָה עֲבוּדָתוֹ שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ, הָיָה עָלָיו
לְהִשָּׁכֵם מִבְּעוֹר לַיִל וּלְהִסִּיק אֶת הַתְּנּוּר, כְּדֵי
שֶׁכֶּשֶׁיבֹאוּ רֵאשׁוֹנֵי הַלּוֹמְדִים בְּאַשְׁמֶרֶת
הַבֶּקֶר - לִפְנֵי תַּפְלַת וְתִיקִין - יִמָּצְאוּ אֶת
הַמָּקוֹם חֵם, נָעִים וּמוֹאָר.
עֲשָׂרוֹת שָׁנִים מָלָא הַשֶּׁמֶשׁ אֶת תַּפְקִידוֹ
בְּאַמוּנָה, אֶךְ הַזָּקֵנָה עָשְׂתָה אֶת שְׁלָה - נַעֲשָׂה
כְּבֵד תְּנוּעָה, קָצַר רֵאזִיה וְקָצַר רוּחַ.

"וִירָא וִירֵץ לִקְרֹאתָם מִפֶּתַח הָאֵהָל..."
"וַיִּמָּהֵר אֲבָרְהָם הָאֵהָלָה אֶל שָׂרָה וַיֹּאמֶר
מִהְרֵי... "וְאֵל הַבֶּקֶר רָץ אֲבָרְהָם" ... "וַיִּתֵּן
אֶל הַנַּעַר וַיִּמָּהֵר..." (יח, ב-ז)

סֵפֶר הַגָּאוֹן רַבִּי אֲרִיָּה שְׁכֵטֶר: כְּשֶׁהֵייתִי פֶּעַם
בְּבֵיתוֹ שֶׁל הַגָּאוֹן רַבִּי חַיִּים גְּרִינִימָן זצ"ל, וְהָיָה
זֶה בְּיוֹם שְׁשֵׁי בְצֻהֲרִים, הִגִּיעָה יְדִיעָה עַל אִשָּׁה
שֶׁחִיבֶת לַעֲבֹר נְתוּחַ דְּחוּף בְּאַחַד מִבְּתֵי
הַחוּלִים בְּמִרְכְּזוֹ הָאָרֶץ.

פָּנָה אֵלַי רַבִּי חַיִּים וַאֲמַר לִי: "בְּיוֹם שְׁשֵׁי אַחֵר
הַצֻּהֲרִים הָרוֹפְאִים הִמָּמְחִים כְּבָר לֹא
נִמְצְאִים, וְנִשְׁאָרִים רַק הַסְטִז'רִים - וְהֵם
עֲלוּלִים לְהִזִּיק לָהּ, זֶה פְּקוּחַ נֶפֶשׁ! לָכֵן אֲבִקֵּשׁ
מִמֶּךָ שֶׁתַּקַּח שָׂשָׁה אֲבָרְכִים וְתִסְעוּ מִיָּד לְבֵית
הַחוּלִים. תִּרְאוּ נֹכַחַת וּדְאָגָה, כְּדֵי שֶׁיִּדְעוּ
שֶׁם שְׂזָה 'מָמוֹן שֵׁישׁ לוֹ תוֹבְעִים', וּבְכֶךָ נוֹכַל
לְהַצִּיל אֶת הָאִשָּׁה הַזֹּאת."

אֲנִי גִרְתִּי לֹא רַחוּק מִבֵּיתוֹ שֶׁל רַבִּי חַיִּים -
מִסֵּפֶר רַבִּי אֲרִיָּה - אֲמַרְתִּי לוֹ: אֲרוּץ הַבֵּיתָה
לְרַגֵּעַ לִלְבָּשׁ נַעֲלִים, כִּי אֲנִי עִם נַעֲלֵי בֵּית, וּמִיָּד
אֶקְרָא לְאֲבָרְכִים...

תָּמָה רַבִּי חַיִּים: מָה?! אִשָּׁה נִמְצָאת בְּפְקוּחַ
נֶפֶשׁ וְאֵתָה הוֹלֵךְ לִלְבָּשׁ נַעֲלִים?! תִּלָּךְ

לְעִי"נ הִרָה"צ

ר' פִּנְחָס בֶּן ר' בְּנִימִין בִּינוֹשׁ רֹחֲנוּבִים זְצוּק"ל
כ"ו בְּנִיסָן תשע"ז

יש נסיון של "בכל נפשך" - למסר את הנפש על קדוש שמו יתברך. בכל הדורות מסרו יהודים, אפלו פשוטי העם, את נפשם למען אמונתם, ויש נסיון של "בכל מאדך" - לותר על כל ממונו כדי שלא לעבר על אסור מן התורה.

בענין זה מעשה נפלא עם רבי יעקב יוסף הרמן זצ"ל, כפי שהובא בספר "הכל לאדון הכל", המהוה דגמה לעמידה בנסיון של 'בכל מאדך'.

הרב הרמן ורעיתו יצאו במסע לארץ ישראל במוצאי שבת, והיו אמורים לעגן בנמל חיפה ביום רביעי. עקב שנויים בנתיב ההפלגה, עגנה האניה לבסוף ביום ששי - שעה אחת לפני השקיעה, בעוד פרצה מלחמת העולם השנייה.

הרב והרבנית נדרשו לעזוב מיד את האניה. אך הרב הרמן אמר: מעולם לא חללתי שבת. להגיע לארץ הקדש ולחלל את השבת - זה לא בא בחשבון!

הקצין האנגלי הזהירו שהמטען שלו ישדד אם יעזב כעת, אך הרב עמד באמץ ואמר: השבת כמעט נכנסת, אין לי ברירה. רק תחתם על דרכונינו.

הקצין, נדהם מנחישותו, הורה לשחררם, והרב והרבנית יצאו לדרךם בידיהם מזוודה עם ספר תורה ותיק יד בלבד - והגיעו בדיוק בזמן להדלקת נרות שבת. במוצאי שבת חזרו לנמל, ושם המתין להם השומר האנגלי עיף אך נרגש: הייתי אחראי על מטענה למעלה מעשרים וארבע שעות, מפקדי אים לכוות את ראשי אם יחסר משהו, קח הכל, הכל נשמר בשלמותו!"

הגרוע מכל - כשסים עבודתו אחר חצות, חזר לביתו לנמנום קל... והקיץ מאחר, בסוף זמן קריאת שמע. כשהלומדים הגיעו עם שחר - בית הכנסת היה נעול, חשוך וקר. אי אפשר להמשיך כה, אמרו הפרנסים, יש למצא שמש צעיר ונמרץ.

דאג הרב: אמנם הם צודקים, אבל השמש - מה יהא עליו? את מיטב שנותיו מסר לצבור, ועתה ישרך? זו לא רק הבושה - ממה יחיה? וכי יפשוט יד?

בקש הרב: דברו אתו, העמידוהו על חמרת המצב, אולי ישוב לתפקד, אך הפרנסים אמרו: דברנו בלי סוף - הוא פשוט לא יכול. זקן הוא. אנו מבקשים הסכמה לפטרו. הקהל אינו חיב לסבל. אמר להם הרב: אני אשוחח עמו, ואכן, מיום זה ואילך, כשהלומדים הגיעו בטרם שחר לבית הכנסת, והרב בראשם - מצאו בית כנסת פתוח, מואר ומסק. נושא הפטורין ירד מן הפרק.

איש לא ידע, ולא העלה בדעתו, שהרב אכן שוחח עם השמש - וראה שאין עם מי לדבר. נכמרו עליו רחמיו, והיה הרב לובצ'נסקי בעצמו קם בשתיים לפנות בקר, עולה לבית המדרש, מעלה את הנרות, מסיק את התנור - וחומק לביתו לשעה של למוד. אחר כך שב עם משפיעי הקום ומשבח באזניהם את השמש שחזר למוטב...

"והאלקים נסה את אברהם" (כב, א)

עקדת יצחק הייתה הנסיון הגדול ביותר שהעמיד בו אברהם אבינו.

אבל עלינו לדעת שלכל אחד יש נסיונות, לאברהם היו נסיונות של אברהם, ולכל יהודי יש נסיונות משלו.